

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 173/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2009 prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti N., s. r. o., N., zastúpenej JUDr. E. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia jej práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5 Sžf 70/2007 z 25. novembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti N., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2009 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti N., s. r. o., N. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej JUDr. E. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia jej práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci sp. zn. 5 Sžf 70/2007 z 25. novembra 2008, ktorým tento súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 S/39/2007-52 z 10. júla 2007.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza:

„1. Daňový úrad N. dodatočným platobným výmerom č. 643/230/16873/04/Čech vyrubil sťažovateľovi daň z pridanej hodnoty za mesiac marec 2001. Správca dane nepriznal sťažovateľovi nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty z daňových dokladov vystavených A. S., bytom V., okres S. Nepriznanie nároku na odpočet dane správca dane odôvodnil tým, že Daňový úrad S. rozhodnutím č. 609/210/58931/99/Ren z 28. 10. 1999 určil A. S. posledné zdaňovacie obdobie na dani z pridanej hodnoty december 1999. Toto rozhodnutie bolo A. S. doručené podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., A. S. si rozhodnutie nevyzdvihol a 19. 11. 1999 sa stalo právoplatným. A. S. od 1. 1. 2000 nebol platiteľom dane z pridanej hodnoty a sťažovateľ si uplatnil nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty z daňových dokladov vystavených subjektom, ktorý nebol platiteľom dane z pridanej hodnoty.

Sťažovateľ v odvolaní namietal, že rozhodnutie Daňového úradu S. č. 609/210/58931/99/Ren z 28. 10. 1999 nebolo A. S. doručené zákonným spôsobom, nenadobudlo právoplatnosť, a preto A. S. sa týmto rozhodnutím nemohol od 1. 1. 2000 stať neplatiteľom dane z pridanej hodnoty. Daňové riaditeľstvo SR, pracovisko T. rozhodnutím č. VIII/256/9925/04/Hil potvrdilo odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie správcu dane. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. 11 S 107/04-33 z 9. 3. 2005 žalobu zamietol.

Najvyšší súd SR rozsudkom č. 3 Sž-o-KS 55/2005 z 18. 11. 2005 zmenil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. 11 S 107/04-33, zrušil rozhodnutie Daňového riaditeľstva SR, pracovisko T. č. VIII/256/9925/04/Hil a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR v uvedenom rozsudku okrem iného uvádza, že daňové orgány sa vo svojich rozhodnutiach nevyrovnali náležite s tvrdeniami žalobcu, podľa ktorých nedošlo k riadnemu doručeniu rozhodnutia o určení posledného zdaňovacieho obdobia A. S., a preto nemohol byť považovaný za neplatiteľa dane z pridanej hodnoty. Odvolací súd v tom vidí nesprávne právne posúdenie veci v otázke zániku registrácie platiteľa dane z pridanej hodnoty. ... Podľa názoru odvolacieho súdu, len zo skutočnosti, že orgán, ktorý rozhodnutie vydal, považuje rozhodnutie za právoplatné a vyznačil jeho právoplatnosť, sama osebe nebráni tomu, aby žalobca v konaní, ktoré sa ho týka namietal skutočnosti, na základe ktorých je možné vyvodiť záver, že nedošlo k riadnemu doručeniu spornej písomnosti A. S. Je potom

povinnosťou príslušného orgánu, aby sa s takou námietkou vecne vyrovnal. ... Len zo skutočnosti, že nebol doručovateľom zastihnutý a bolo pristúpené k opakovanému doručovaniu, nemožno bez ďalšieho vyvodiť, že došlo dôvodne k uloženiu zásielky a písomnosť je dôvodné považovať za doručeníu, aj keď sa o nej adresát nedozvedel.

... Zo spisu nemožno zistiť, aké kroky vykonal správca dane od decembra 1999 do júla 2001 vo veci platenia dane z pridanej hodnoty A. S.

2. Daňový úrad N. v novom konaní vydal dodatočný platobný výmer č. 643/230/43168/06/Cib, ktorým vyrubil sťažovateľovi daň z pridanej hodnoty za mesiac marec 2001 v rovnakej výške a z tých istých dôvodov, ako v predchádzajúcom konaní. Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutím č. I/226/14698-10328/2007/990565-r potvrdilo odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie správcu dane. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. 13 S 39/2007-52 z 10. 7. 2007 žalobu zamietol.

Najvyšší súd rozsudkom č. 5 Sžf 70/2007 z 25. 11. 2008 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č 13 S 39/2007-52 z 10. 7. 2007. Podľa Najvyššieho súdu SR úlohou žalovaného v rámci odvolacieho konania bolo posúdiť, či rozhodnutie z 28. 10. 1999 A. S. bolo doručené tak, aby nadobudlo právoplatnosť. Príslušný správca dane si dodatočne zadovážil podklady, na základe ktorých považoval za nesporné, že A. S. si neplnil žiadne daňové povinnosti, čo sám nepoprel, nepredložil žiadne dôkazy o svojom tvrdení, či vôbec bol v zahraničí, prípadne v ktorých časových obdobiach. Nepreberaniu zásielok týmto platiteľom došlo z dôvodov nedisciplinovanosti a nie z dôvodov jeho neprítomnosti, ako to tvrdí žalobca. Preto považoval doručenie v zmysle ustanovenia § 17 ods. 3 zákona za preukázané. Správca dane tým plnil úlohu uloženú rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 3 Sž o-KS 55/2005 vyrovnat' sa s námietkou žalobcu.“.

Podľa sťažovateľky „Najvyšší súd SR dostatočne neodôvodnil rozsudok č. 5 Sžf 70/2007 a porušil právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. V odôvodnení rozsudku Najvyššieho súdu SR č. 5 Sžf 70/2007 absentuje jasná a zrozumiteľná odpoveď na otázky podstatného významu nastolené sťažovateľom o rozsahu dôkaznej povinnosti správcu dane. Odôvodnenie rozsudku je nepresvedčivé, vnútorne protirečivé a rozporné v odpovedi na

otázku nastolenú sťažovateľom, ako aj samotným súdom o zákonnosti doručovania a je v zjavnom rozpore so zisteným skutkovým stavom. Skutkové a právne závery Najvyššieho súdu SR uvedené v rozsudku č. 5 Sžf 70/2007 sú zjavne nedôvodné, spochybňujúce princíp právnej istoty, ako imanentnej súčasť právneho štátu podľa čl. 1 Ústavy SR, z ústavného hľadiska sú arbitrálne, neospravedliteľné a neudržateľné, majú za následok porušenie základného práva alebo slobody a z uvedených dôvodov môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu.“

Sťažovateľka v tejto súvislosti tvrdí, že „Najvyšší súd rozsudkom č. 5 Sžf 70/2007 z 25. 11. 2008 porušil základné práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Skutkové a právne závery uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu SR č. 5 Sžf 70/2007 a postup súdu majú za následok porušenie základného práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a jeho práva na spravodlivé prerokovanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spochybňujú ústavný princíp právnej istoty a z ústavného hľadiska sú arbitrálne a neudržateľné.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„1. Najvyšší súd SR rozsudkom č. 5 Sžf 70/2007 z 25. 11. 2008 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 5 Sžf 70/2007 z 25. 11. 2008 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Náhradu trov konania na ústavnom súde si sťažovateľ neuplatňuje.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu vo veci sp. zn.

5 Sžf 70/2007, ktorým tento súd potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 13 S/39/2007-52 z 10. júla 2007.

Namietané porušenie označených práv sťažovateľka odôvodňuje:

- arbitrárnosťou napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, jeho vágne, neurčité a všeobecné odôvodnenie,
- splnením podmienok na náhradné doručovanie a v nadväznosti na to zákonnosťou doručovania rozhodnutia Daňového úradu S. č. 609/210/58931/99 Ren z 28. októbra 1999,
- neunesením dôkazného bremena správcom dane, čo sa týka doručovania predmetného rozhodnutia,
- posúdením vecnej správnosti rozsudku krajského súdu č. k. 13 S/39/2007-52 z 10. júla 2007 najvyšším súdom,
- nezohľadnením skutočnosti doručovania rozhodnutia Daňového úradu S. č. 609/210/56953/99 z 18. októbra 1999 verejnou vyhláškou.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Článok 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sú prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Ústavný súd zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred

všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, respektíve s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

Najvyšší súd svojím rozsudkom vo veci sp. zn. 5 Sžf 70/2007 z 25. novembra 2008 ako súd odvolací zamietol odvolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu vo veci sp. zn. 13 S/39/2007 z 10. júla 2007 a v tomto rozhodnutí okrem iného uviedol:

„... Z podkladov spisu vyplýva, že úlohou žalovaného (krajského súdu, pozn.) v rámci odvolacieho konania bolo posúdiť, či rozhodnutie zo dňa 28. 10. 1999 A. S. bolo doručené tak, aby nadobudlo právoplatnosť, z dôvodu ktorého po tomto dátume ním vystavené daňové doklady nebolo možné pre účely predmetného konania považovať za vystavené platcom DPH.“

S jednotlivými námietkami sťažovateľky sa najvyšší súd v namietanom rozhodnutí vysporiadal takto:

1. K arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia, k jeho vágnemu, neurčitému a všeobecnému odôvodneniu

Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 5 Sžf 70/2007 z 25. novembra 2008 *„ako dôvod zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci uviedol, že sa daňové orgány náležite nevysporiadali s tvrdeniami žalobcu, že nedošlo k riadnemu doručeniu rozhodnutia o určení posledného zdaňovacieho obdobia A. S. Preto mal žalovaný posúdiť, či sú splnené podmienky pre záver, že A. S. nebol v rozhodnej dobe platiteľom dane z pridanej hodnoty. Najvyšší súd uviedol, že je vecou správcu dane, aby sa vecne vysporiadal s námietkou žalobcu, že sa uvedený*

platiteľ v mieste doručovania zásielky zdržuje, že jeho neprítomnosť v čase opakovaných doručovaní je len dočasná, že sa vracia do miesta doručovania tak, aby sa už o opakovanom doručovaní zásielky už mohol dozvedieť.

Z podkladov vyplýva, že príslušný správca dane po tom, ako mu bola vec žalovaným vrátená na ďalšie konanie, si dodatočne zadovážil podklady, na základe ktorých považoval za nesporné, že A. S. si neplnil žiadne daňové povinnosti, čo sám nepoprel, nepredložil žiadne dôkazy o svojom tvrdení, či vôbec bol v zahraničí, prípadne v ktorých časových obdobiach. Preto dospel k záveru, že k nepreberaniu zásielok týmto platiteľom došlo z dôvodov nedisciplinovanosti a nie z dôvodov jeho neprítomnosti, ako to tvrdí žalobca. Preto považoval doručenie v zmysle § 17 ods. 3 zákona za preukázané. Správca dane tým splnil úlohu uloženú rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3 Sž-o-KS 55/2005 vysporiadať sa s námietkou žalobcu.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie správcu dane, ale súčasne konštatoval, že správca dane platiteľa A. S. nemal v období od 28. 10. do 31. 12. 1999 k dispozícii dôkazy, ktoré by osvedčovali dôvody neprítomnosti uvedeného platiteľa na adrese trvalého bydliska pri 1. doručovaní rozhodnutia, teda o tom, že sa len dočasne nenachádzal na tejto adrese. Vzhľadom k tomu, že zistený skutkový stav nasvedčoval, že existovali pochybnosti o doručení v súlade so zákonom, vznikol dôvod na postup podľa § 53 zákona. Lehota 5 rokov stanovená v ods. 7 uvedeného zákonného ustanovenia však podľa žalovaného už uplynula, rozhodnutie DÚ S. nebolo možné zrušiť a tým jeho záväznosť trvá, preto vydaný dodatočný platobný výmer potvrdil. Ďalšie dokazovanie správcu dane považoval za vykonané nad rámec povinností uložených rozsudkom Najvyššieho súdu SR.

Odvolačný súd na základe námietok uvedených v odvolaní posúdil v rozsahu podanej žaloby v zmysle § 250ja ods. 3 O. s. p. napadnutý rozsudok krajského súdu a záver, že námietky žalobcu voči rozhodnutiu žalovaného boli neopodstatnené.“

2. K splneniu podmienok na náhradné doručovanie a k zákonnosti doručovania

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že „V tejto súvislosti je potrebné poukázať na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý prijal v rozhodnutí č. 2 Cdo 13/2004. Uviedol, že v prípade náhradného doručovania zásielky určenej do vlastných rúk adresáta, je konštruovaná právna fikcia, že účinky doručenia

písomnosti nastanú po uplynutí stanovenej doby ex lege aj voči tomu, kto písomnosť fakticky neprevzal. Právna fikcia je právno-technický postup, pomocou ktorého sa považuje za existujúcu situácia, ktorá je zjavne v rozpore s realitou a ktorá dovoľuje, aby z nej boli vyvodené odlišné právne následky než tie, ktoré by plynuli z púheho konštatovania faktu; jej účelom je totiž posilniť právnu istotu. Aby však mohla právna fikcia svoj účel – dosiahnutie právnej istoty – splniť, musí rešpektovať všetky náležitosti, ktoré s ňou zákon spája, inak súd nie je oprávnený naplnenie fikcie konštatovať.

V zmysle uvedeného právneho záveru pre otázku nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia Daňového úradu S. zo dňa 28. 10. 1999 je potrebné posúdiť, či boli plnené podmienky stanovené v ustanoveniach § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., t. j., že sa A. S. v čase doručovania zásielky (v dňoch 3. a 4. 11. 1999) zdržiaval v mieste doručovania, či teda v danom prípade existovala situácia, ktorá dovoľovala vyvodiť právne dôsledky riadneho doručenia zásielky, aj keď sa tak nestalo.

Z podkladov spisu je nesporné, že zásielku obsahujúcu rozhodnutie zo dňa 28. 10. 1999 zaslal príslušný správca dane na adresu, ktorú A. S. udával ako trvalé bydlisko, že zo žiadnych okolností nevyplýva, že by správca dane, obecný úrad alebo doručovateľ pošty pri pravidelnom doručovaní poštových zásielok mali mať vedomosti, resp. pochybnosti o tom, že by sa adresát nemal na uvedenej adrese zdržiavať, adresát nenahlásil zmenu ani prechodnú neprítomnosť, ani nepoveril inú osobu na preberanie zásielok, takže objektívne okolnosti nasvedčovali tomu, že sa tam zdržiava, a teda oprávnenosti postupu na základe fikcie. Podstatné pre daný postup je, že nepreberanie zásielok adresátom samo osebe nie je ešte dôkazom, že sa v čase doručenia v mieste doručenia nezdržiava, teda nebola splnená podmienka fikcie. Ako totiž zo zadovážených podkladov a aj samotného vyjadrenia adresáta vyplynulo, toto správanie svedčilo o nedisciplinovanosti, resp. o úmysle vyhnúť sa konaniam.

Uvedený skutkový stav, pretože napriek tvrdeniu A. S., že počas roka 1999 často cestoval, nepredložil o tomto svojom tvrdení žiaden dôkaz, a tak nezvrátil účinky doručenia na základe fikcie, je tak možné posúdiť ako situáciu, ktorá dovoľuje vyvodiť právne dôsledky riadneho doručenia zásielky, aj keď sa tak nestalo. ...

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že neboli v konaní preukázané skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery správcu dane o doručení rozhodnutia v súlade

s § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. na základe fikcie, preto správca dane dôvodne neuznal odpočet DPH na základe dokladov vystavených A. S. a vyrubil žalobcovi daň.

Správnosť uvedeného záveru krajského súdu nebola spochybnená ani námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní proti rozsudku, preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“.

3. K neuneseniu dôkazného bremena správcom dane najvyšší súd uviedol, že „*správca dane v S. predložil dôkazy o tom, ako doručoval zásielku a že za doručení ju podľa § 17 ods. 3 považoval preto, že nemal vedomosť o tom, že by sa jej adresát nemal zdržiavať v mieste nahláseného pobytu. Z týchto skutočností, ktoré neboli ani v následnom procese vyvrátené, podľa odvolacieho súdu preukázal správca dane doručenie vlastnej písomnosti v súlade so zákonom (§ 17 ods. 3) a tým uniesol dôkazné bremeno. Požiadavky na dokazovanie, uvádzané žalobcom, vychádzali z nesprávneho právneho výkladu ustanovení § 17 a § 29 zákona č. 511/1992 Zb.“.*

4. K posúdeniu vecnej správnosti rozsudku krajského súdu najvyšší súd uviedol:

„Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny.

Podľa odvolacieho súdu krajský súd správne neuznal za dôvod zrušenia rozhodnutia žalovaného námietku žalobcu, že žalovaný zmenil rozhodnutie správcu dane, pretože mal zmeniť právnu situáciu v porovnaní so správcom dane, a teda konal v rozpore s ust. § 48 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.

Je pravdou, že žalovaný k zisteným podkladom zaujal opačný záver ako správca dane, ale tým, že považoval rozhodnutie Daňového úradu S. za právoplatné, vychádzal z rovnakého právneho základu ako správca dane, t. j. zakladá pre potvrdenie platobného výmeru. Zmena sa týkala len hodnotenia podkladov iného rozhodnutia, ktorá však nemala vplyv ani podľa žalovaného na zmenu napadnutého výmeru.“

Ďalej v súvislosti s vecnou správnosťou uviedol, že „*podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ v predmetnom konaní prvostupňový orgán na základe posúdenia rozhodnutia Daňového úradu S. neuznal žalobcovi pre odpočet DPH daňové doklady vystavené A. S.*

z dôvodu, že tento prestal byť platcom DPH, rozhodol správne, v súlade s § 20 ods. 2 písm. b) a c) a ods. 3 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.

Za správne považoval odvolací súd tiež rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer vydaný na základe neoprávneného odpočtu DPH žalobcom, pričom bolo nepodstatné, či sa vyhodnotenie podkladov zadovážených na preverenie uvedenej právoplatnosti žalovaným zhodovalo s názorom 1. – stupňového daňového orgánu.

Podstatné pre posúdenie napadnutého rozhodnutia žalovaného krajským súdom v danom konaní bolo, ako na základe tohto rozhodnutia posúdil odvolaním napadnutý dodatočný platobný výmer.

Podľa výroku rozsudku krajský súd zamietol žalobu ako nedôvodnú, pretože potvrdenie dodatočného platobného výmeru žalovaným považoval za správny. Toto rozhodnutie bolo vecne správne, preto ho odvolací súd potvrdil.“.

5. Najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení napadnutého rozsudku nevyhol ani posúdeniu skutočnosti, že od 25. októbra 1999 do 8. novembra 1999 bola na úradnej tabuli v obci Veľký Biel vyvesená verejná vyhláška Daňového úradu S. č. 609/2010/56953/99 z 18. októbra 1999, v ktorej správca dane tvrdí, že pobyt A. S. nie je známy, a k prvému a opakovanému doručovaniu rozhodnutia Daňového úradu S. č. 609/210/58931/99 Ren z 28. októbra 1999, konštatoval, že išlo o hodnotenie podkladov iného rozhodnutia, ktoré nemalo vplyv ani podľa žalovaného na zmenu napadnutého výmeru, a že „pre posúdenie oboch rozhodnutí v zmysle námietok žalobcu (sťažovateľa) je základom otázka doručovania rozhodnutia v zmysle § 17 ods. 3 zákona a správnosť posúdenia splnenia podmienok doručenia v prípade iného platiteľa, A. S.“.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd sa dostatočne zaoberal posúdením záverov uvedených v rozsudku krajského súdu č. k. 13 S/39/2007-52 z 10. júla 2007 o doručení rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) č. I/226/14698-10328/2007/990565-r z 2. februára 2007, keď sa stotožnil s hodnotením spôsobu doručenia označeného rozhodnutia, ako aj s hodnotením vecnej správnosti a so záverom o posúdení zákonnosti označeného výmeru daňového riaditeľstva. Podľa

názoru ústavného súdu odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nie je ani arbitrárne, ani svojvoľné, ale je ústavne akceptovateľné.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nemožno považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry ústavný súd však ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie je „výsledkové“, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok, a jeho prípadné pochybenia v jednom štádiu môžu byť napravené v ďalšom konaní (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 154/06).

Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Práva, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, tvoria súčasť široko chápaného práva na spravodlivý súdny proces, ktorého rešpektovanie alebo porušenie možno v zásade posúdiť len vo vzťahu k celému súdnemu konaniu.

Ústavný súd konštatuje, že aj keď najvyšší súd nedal odpoveď na všetky námietky nastolené sťažovateľkou, postup najvyššieho súdu nesmeroval k odopretiu súdnej ochrany sťažovateľky v predmetnej veci (*denegatio iustitiae*) a ako celok je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ústavne akceptovateľné. Ústavný súd totižto nezistil existenciu takých

skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu bolo možné považovať za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, pretože najvyšší súd sa vyrovnal so všetkými námietkami sťažovateľky, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnila aj na ústavnom súde a ktoré sú relevantné na posúdenie „ústavnosti“ napadnutého rozhodnutia.

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 70/2007 z 25. novembra 2008 a namietaným porušením (prípadne odoprením či odňatím) základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol jej sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky ako celok tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2009